

Aratás

Fáradtan csüng a kalász feje s szerteszt
a gazdag Bácska új termése int felém;
csak az üresfejű hordja fenn a fejét,
lehajtott fővel jár a bölcs, a szerény.

Kemény izom feszül; — arat parasztnépem, —
míg kaszával suhint a mezők felett,
mint a halottak, úgy tűnik — hogyha nézem —
ha földre hullanak a kalászfejek...

Peng a kasza. Villan a tűző napfényben,
verejték csöpög gyűrött kalap alatt,
(fürjecske röppen, hogy messzire érjen)
s az izmos testekhez nedves ing tapad...

Érdeskezű lányok kévéket kötöznek,
elpuhult kezek, hej, nem arra valók,
izom, erő, élet kell a termő földnek,
e nélkül nincs jövőd, — subád, takaród.

Míg az aranykévék egymásra borulnak,
s napfény csókolja róluk a harmatot,
ünnepel a gazda — és felejt rossz multat —
ha pihenni térnek a fáradt karok...

Barna kis búzaszem, te vagy a Lét maga,
életünk, jövőnk nélküled mit sem ér,
ifjúnak, öregnek egy a gondolata:
a legnagyobb úr vagy s a neved: Kenyér!

VÖRÖSVÁRI VILMOS